

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր Հիսունյոթերորդ

Դանիելի գրքում Կյուրոսի մարգարեական խորհրդանշության
բացահայտումը

Jeff Pippenger

2024-03-25

Տասներորդ գլխի առաջին համարում մեզ տեղեկացվում է, որ դա Կյուրոսի երրորդ տարին էր, մինչդեռ առաջին գլխում մեզ տեղեկացվում է, որ Դանիելը միայն ապրեց, կամ շարունակեց մինչև Կյուրոսի առաջին տարին:

Եվ Դանիելը մնաց մինչև Կյուրոս թագավորի առաջին տարին: Դանիել 1:21:

Երկու տարի Կյուրոսը, ըստ էության, համատեղ թագավորել էր մար Դարեհի հետ, ուստի դա նրա երրորդ տարին էր, բայց նաև նրա առաջին տարին էր:

Պարսից արքա Կյուրոսի երրորդ տարում մի բան հայտնվեց Դանիելին, որի անունը կոչվում էր Բաղտասասար. և այդ բանը ճշմարիտ էր, բայց սահմանված ժամանակը երկար էր. և նա հասկացավ այդ բանը և տեսիլքի իմաստությունը ունեցավ: Դանիել 10:1.

Մարգարեական առումով Կյուրոսը ներկայացվում է Դանիելի առաջին և վերջին տեսիլքներում: Դանիել գրքի առաջին գլուխը, ինչպես արդեն ներկայացվել է նախորդ հոդվածներում, ներկայացնում է Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին հրեշտակին: Երբ առաջին հրեշտակը նույնացվում է մարգարեության մեջ, նա կրում է Հայտնության տասնչորսի բոլոր երեք հրեշտակների բոլոր մարգարեական բնութագրերը: Առաջին հրեշտակի մեջ ներկայացված հավիտենական ավետարանի երեք քայլերն են՝ «վախեցե՛ք Աստծուց», «փա՛ռք տվե՛ք Նրան», որովհետև «Նրա դատաստանի ժամը եկել է»:

Քանի որ Դանիելը և երեք պատվականները «վախենում էին Աստծուց», նրանք ընտրեցին մերժել Բաբելոնի կերակուրը և մնալ բուսակերներ: Հաջորդած տեսողական փորձության մեջ Դանիելը և երեք պատվականները իրենց առողջ տեսքով, ի հակադրություն նրանց, ովքեր կերել էին բաբելոնյան կերակուրը, «փառավորեցին Աստծուն»: Երեք տարի անց հասավ «դատաստանի ժամը», երբ Նաբուգոդոնոսորը փորձեց նրանց և գտավ, որ նրանք տասնապատիկ ավելի իմաստուն էին, քան բոլոր բաբելոնյան իմաստունները:

Հավիտենական ավետարանի երեք քայլերը ներկայացված են նաև Դանիելի վերջին գլխում՝ որպես այն գործընթացը, որով գիտության աճը մաքրում, սպիտակեցնում և փորձում է նրանց, ովքեր պատասխանատու են ժամանակի վախճանին բացված լույսի հանդեպ: Դանիելի առաջին գլխում, ինչպես և վերջինում, բացահայտվում են առաջին հրեշտակի երեք քայլերը, որն ընդգրկում է բոլոր երեք հրեշտակներին: Քանի որ առաջին գլուխը առաջին հրեշտակի հավիտենական ավետարանն է, Դանիելի երկրորդ

գլուխը ներկայացնում է Հայտնություն տասնչորսի երկրորդ հրեշտակին, որտեղ ներկայացված է գազանի պատկերի կամ Քրիստոսի պատկերի փորձությունը, ինչպես որ ներկայացված էր առաջին գլխի երեք քայլերի երկրորդ փորձության մեջ:

Քանի որ Դանիելի գրքի առաջին և երկրորդ գլուխները ներկայացնում են Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին և երկրորդ հրեշտակներին, երրորդ գլուխը և Դուրայի դաշտում եղած փորձությունը ներկայացնում են երրորդ հրեշտակի պատգամը՝ իր այն նախագգուշացմամբ, որ չընդունվի գազանի նշանը: Դանիելի առաջին գլխում հիշատակվում է Կյուրոսի առաջին տարին, իսկ տասներորդ գլխում, որը Դանիելի վերջին տեսիլքն է, Կյուրոսը ներկայացվում է իր երրորդ տարով, բայց մենք գիտենք, որ այդ երրորդ տարին նրա առաջին տարին է, որովհետև Դանիելը շարունակեց միայն մինչև Կյուրոսի առաջին տարին:

Այսպիսով Կյուրոսը երեք տարի պարունակող առաջին տարվա խորհրդանիշն է: Նա առաջին հրեշտակի լուրի խորհրդանիշն է: Կյուրոսի առաջին տարին հիշատակվում է Դանիելի առաջին տեսիլքի վերջին համարում, ապա կրկին՝ Դանիելի վերջին տեսիլքի առաջին համարում: Կարևոր է ճանաչել Կյուրոսի մարգարեական խորհրդանշական նշանակությունը, և նախ և առաջ մենք որոշում ենք, որ նա ներկայացնում է առաջին հրեշտակի լուրը: Սա մարգարեապես կարելի է հաստատել այն փաստով, որ Դանիելը նրա երրորդ տարին նույնացնում է որպես նրա առաջինը, սակայն առավել կարևոր է, որ դա նույնացվում է առաջին հրամանագրով, որ նա հռչակեց:

Տասներորդ գլխում Գաբրիելը Պարսկաստանի արքաների հետ ունեցած պայքարը վերաբերում էր Կյուրոսին այն աստիճանին հասցնելուն, որ նա գործն ավարտին հասցնի և հրապարակի երեք հրամանագրերից առաջինը, որը թույլ էր տալու հրեաներին վերադառնալ և վերաշինել Երուսաղեմն ու տաճարը: Երրորդ հրամանագիրը նշանավորելու էր երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության սկիզբը, որն ավարտվեց, երբ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին ժամանեց երրորդ հրեշտակը: Երրորդ հրամանագիրը ներկայացնում էր երրորդ հրեշտակին, և, հետևաբար, Կյուրոսի առաջին հրամանագիրը ներկայացնում էր առաջին հրեշտակի գալուստը 1798 թվականին: Կյուրոսը ներկայացնում է առաջին հրեշտակին, և այդ պատճառով Դանիելի գրքում նրա առաջին տարին ներկայացնում էր երեք տարի:

Հետևաբար Կյուրոսը ներկայացնում է «վերջի ժամանակը», որովհետև երբ առաջին հրեշտակը (Կյուրոսը) եկավ 1798 թվականին, «վերջի ժամանակը» հասավ, և Դանիելի գիրքը բացվեց: Կյուրոս անունը համարվում է, որ ծագում է հին պարսկերեն «Kūruš» բառից, որը նշանակում է «արև», միացած էլամերեն «kursh» բառին, որը նշանակում է «գահ», ինչը մատնանշում է արքայական իշխանության կամ թագավորության հետ կապը: Եսայիան նույնպես անդրադառնում է Կյուրոսի այս հատկանիշներին:

Ով Կյուրոսի մասին ասում է. «Նա իմ հովիվն է և պիտի կատարի իմ ամբողջ կամքը»,— նաև Երուսաղեմին ասելով. «Դու պիտի վերաշինվես», և տաճարին. «Քո հիմքը պիտի դրվի»: Այսպես է ասում Տեքլը իր օծյալին՝ Կյուրոսին, որի աջ ձեռքից բռնել էմ, որպեսզի ազգեր հնազանդեցնեմ նրա առաջ, և թագավորների մեջքերը

կթուլացնեմ, որպեսզի նրա առաջ բացվեն երկփեղկ դռները, և դռները չեն փակվի: Ես կգնամ քո առջևից և ծուռ տեղերը ուղիղ կդարձնեմ, պղնձե դռները կտոր-կտոր կանեմ և երկաթե սողնակները կկտրեմ: Եվ քեզ կտամ խավարի գանձերը և ծածուկ վայրերի պահված հարստությունները, որպեսզի իմանաս, թե ես՝ Տերս, որ քեզ քո անունով եմ կոչում, Իսրայելի Աստվածն եմ: Հակոբի՝ իմ ծառայի համար, և Իսրայելի՝ իմ ընտրյալի համար, քեզ քո անունով կոչեցի. քեզ անուն տվի, թեև դու ինձ չէիր ճանաչում: Ես եմ Տերը, և ուրիշ չկա, ինձնից բացի Աստված չկա. ես քեզ զորացրի, թեև դու ինձ չէիր ճանաչում, որպեսզի արևելքից և արևմուտքից իմանան, որ ինձնից բացի ուրիշ չկա: Ես եմ Տերը, և ուրիշ չկա: Եսայիա 44:28–45:6.

Կյուրոսը նախատիպում էր Քրիստոսին, որովհետև նա Տիրոջ «օծյալն» էր և կոչվում էր Աստծո «հովիվը», որը կառուցում է Երուսաղեմը և դնում է տաճարի հիմքը: Նա է նա, ով առնչվում է փակ դռների բացվելուն, ինչպես Քրիստոսն է Նա, որ բացում է, և ոչ ոք չի փակում, և փակում է, և ոչ ոք չի բացում: Եվ Կյուրոսին տրվում են «խավարի գանձերը և ծածուկ տեղերի թաքնված հարստությունները»: Կյուրոսը կատարում է մի քանի նշանաքարեր բարենորոգչական շարժումների գծի վրա:

Նա նշանավորում է վախճանի ժամանակը, երբ գալիս է առաջին հրեշտակը, երբ Դանիելի գիրքը կնիքից ազատվում է, և ապա տեղի է ունենում գիտության աճ, որ գալիս է «խավարի գանձերից և ծածուկ տեղերի պահված հարստություններից»: Այդ «խավարի գանձերը և ծածուկ տեղերի պահված հարստությունները» կազմում են այն «հիմքը», որ «կառուցվում» է, և այն «տաճարը», որ պետք է «դրվի»: Քրիստոսը, Ով նախապատկերացվել էր Կյուրոսով, Տիրոջ «օծյալն» է, ինչպես Քրիստոս օծվեց Իր մկրտության ժամանակ: Ուստի Կյուրոսը ոչ միայն առաջին հրեշտակի գալուստն է, այլև երկրորդ հրեշտակն է, որ զորացնում է առաջին հրեշտակին, երբ նա իջնում է, ինչպես Սուրբ Հոգին իջավ, երբ Քրիստոս օծվեց: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին Քրիստոս բացեց դեպի Ամենասուրբ վայրը տանող դուռը կամ «դարպասը», որը մի դարպաս էր, որ փակված էր եղել: Կյուրոսը նաև նշանավորում է երրորդ հրեշտակի գալուստը:

Կյուրոսը առաջին հրեշտակն է, և առաջին հրեշտակը կրում է բոլոր երեք հրեշտակների բոլոր տարրերը: Կյուրոսը վերջի ժամանակն է՝ 1798 թվականին, երբ եկավ առաջին հրեշտակը: Կյուրոսը ներկայացնում է 1840 թվականի օգոստոսի 11-ը, երբ առաջին հրեշտակի լուրը զորացվեց (օծվեց): Նա ներկայացնում է հիմքերի դրման գործը, ինչպես դա արտահայտվեց 1842 թվականի մայիսին 1843 թվականի ադյուսակի պատրաստմամբ: Նա ներկայացնում է տաճարի շինությունը, քանի որ երկու դասերը բաժանվեցին առաջին հիասթափության ժամանակ՝ 1844 թվականի ապրիլի 19-ին, և նա ներկայացնում է երկրորդ բաժանումը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի մեծ հիասթափության ժամանակ:

Միլլերի հետևորդների բարենորոգչական շարժման բոլոր նշանաքարերը նախապատկերված էին Կյուրոսով, և, հետևաբար, այդ նշանաքարերը նաև նախապատկերում են հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման նշանաքարերը: Միլլերյան շարժմանը նախորդեցին այն նշանները, որոնք Քրիստոսը ցույց էր տվել, որ

պիտի նախորդեին Միլլերի հետևորդների պատմությանը:

«Մարգարեությունը ոչ միայն կանխագուշակում է Քրիստոսի գալստյան կերպն ու նպատակը, այլև ներկայացնում է այն նշանները, որոնցով մարդիկ պիտի ճանաչեն, թե երբ է այն մոտ: Հիսուսն ասաց. «Եվ նշաններ պիտի լինեն արեգակի, և լուսնի, և աստղերի մեջ»: Ղուկաս 21:25: «Արեգակը պիտի խավարի, և լուսինը իր լույսը չպիտի տա, և երկնքի աստղերը պիտի ընկնեն, և երկնքում եղող գոբությունները պիտի սասանվեն: Եվ այն ժամանակ պիտի տեսնեն մարդու Որդուն, որ գալիս է ամպերի մեջ՝ մեծ գործությամբ և փառքով»: Մարկոս 13:24–26: Հայտնության գրողը այսպես է նկարագրում այն նշաններից առաջինը, որոնք պիտի նախորդեն երկրորդ գալստյանը. «Եվ եղավ մեծ երկրաշարժ, և արեգակը սևացավ մազեղեն քուրձի պես, և լուսինը եղավ արյան պես»: Հայտնություն 6:12:

«Այս նշանները տեսնվեցին տասնիններորդ դարի բացվելուց առաջ: Այս մարգարեության կատարմամբ 1755 թվականին տեղի ունեցավ երբևէ արձանագրված ամենասարսափելի երկրաշարժը»: The Great Controversy, 304.

Երկրորդ Գալուստը ազդարարող նշանները սկսեցին երևալ 1798 թվականից քիչ առաջ՝ 1755 թվականին: 1798 թվականը հոգևոր Իսրայելի գերության ավարտն էր հոգևոր Բաբելոնում, որը, ինչպես ուսուցանում է Քույր Ուայթը, նախապատկերված էր բառացի Իսրայելի բառացի գերությամբ բառացի Բաբելոնում, որն ավարտվեց գերության յոթանասուն տարիների լրանալուն պես, երբ Կյուրոսը մտավ բաց դռներով, գրավեց Բաբելոնը և սպանեց Բաղտասարին:

«Այսօր Աստծո եկեղեցին ազատ է կորսված մարդկային ցեղի փրկության համար նախատեսված աստվածային ծրագիրը մինչև իր ավարտը առաջ տանելու: Շատ դարեր Աստծո ժողովուրդը զրկված էր իր ազատություններից: Ավետարանի քարոզությունը իր մաքրության մեջ արգելված էր, և մարդկանց հրամաններին չհնազանդվելու համարձակություն ունեցողներին ենթարկում էին ամենախիստ պատիժների: Դրա հետևանքով Տիրոջ մեծ բարոյական այգին գրեթե ամբողջովին անմշակ էր մնացել: Ժողովուրդը զրկված էր Աստծո խոսքի լույսից: Մոլորության և սնահավատության խավարը սպառնում էր ջնջել ճշմարիտ կրոնի մասին գիտությունը: Երկրի վրա գտնվող Աստծո եկեղեցին անողորմ հալածանքի այս երկար ժամանակահատվածում իսկապես գերության մեջ էր, ինչպես Իսրայելի որդիները գերության մեջ պահվեցին Բաբելոնում աքսորի ընթացքում»: Մարգարեներ և Թագավորներ, 714:

Բաբելոնում յոթանասուն տարիների ավարտը նախատիպում էր 1798 թվականը, և կային նշաններ, որոնք նախորդեցին 1798-ին ու ազդարարեցին, որ Քրիստոսի վերադարձը մոտավուտ էր:

«Կյուրոսի գործի հայտնվելը Բաբելոնի պարիսպների առջև հրեաների համար նշան էր, որ իրենց ազատագրությունը գերությունից մոտենում էր: Կյուրոսի ծննդից ավելի քան մի դար առաջ Ներշնչանքը նրան անունով հիշատակել էր և արձանագրել տվել այն իրական գործը, որ նա պիտի կատարեր՝ անսպասելիորեն գրավելով Բաբելոն քաղաքը և ճանապարհ պատրաստելով գերության որդիների

ազատ արձակման համար»: Prophets and Kings, 551.

Կյուրոսը նույնպես նախապատկերեց այն նշանները, որոնք նախորդեցին 1798 թվականին: Պատմագիրները բավականաչափ անորոշ են Դարեհի և Կյուրոսի իշխանության վերաբերյալ, սակայն Աստծո Խոսքը հստակ է: Մարա-պարսկական կայսրությունը հաջորդեց Բաբելոնի կայսրությանը, և Մարա-պարսկաստանի առաջին թագավորը Դարեհն էր, թեև հենց նրա եղբորորդի Կյուրոսն էր այն գորավարը, որ գրավեց Բաբելոնը Բաղասարի վերջին խնջույքի գիշերը: Կյուրոսն ու Դարեհը երկուսն էլ նախապատկերում են յոթանասունամյա գերության վախճանի ժամանակը, որը ներկայացնում է վախճանի ժամանակը 1798 թվականին, և որը նաև նախապատկերում է վախճանի ժամանակը 1989 թվականին:

Մովսեսի պատմության մեջ վերջի ժամանակը նշանավորվեց Ահարոնի և Մովսեսի ծնունդներով, որոնք միմյանցից բաժանված էին երեք տարով: Այդ պատմությունը ամենակատարելապես նախապատկերում էր Քրիստոսի պատմությունը, և այդ պատմության մեջ վերջի ժամանակը նշանավորվեց Հովհաննեսի ծնունդով, իսկ վեց ամիս անց՝ նրա ազգական Հիսուսի ծնունդով: Վերջի ժամանակն ունի երկու նշանաբար, և Դարեհն ու Կյուրոսը երկուսն էլ նշում են յոթանասուն տարիների գերության ավարտը, որը նախապատկերում էր հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիների գերության ավարտը: 1798 թվականին պապական գազանի մահաբեր վերքը հաջորդ տարում հաջորդվեց նրա մահվամբ, ով նստել էր այդ գազանի վրա և թագավորել նրա վրա: 1989 թվականին Ռեյգանն ու առաջին Բուշը երկուսն էլ նախագահներ էին:

Կյուրոսը նշում է այն նշանները, որոնք ազդարարում են վերջի ժամանակի մոտենալը, և նա նշում է վերջի ժամանակը: Նա նշում է գիտության աճը և առաջին լուրի գորացումը, երբ մի հրեշտակ իջնում է, և նա նշում է այն գործը, որ ապա ստանձնվում է հիմքերը դնելու մեջ՝ տաճարը շինելու գործը, ինչպես նաև երրորդ հրեշտակի գալուստը, երբ Ուխտի Պատգամաբերը հանկարծ գալիս է Իր տաճարը:

Պարսից Կյուրոս արքայի երրորդ տարում մի բան հայտնվեց Դանիելին, որի անունը Բաղտասասար էր կոչվում. և այդ բանը ճշմարիտ էր, բայց նշանակված ժամանակը երկար էր. և նա հասկացավ այդ բանը ու ըմբռնում ունեցավ տեսիլքի մասին: Այն օրերին ես՝ Դանիելս, երեք ամբողջ շաբաթ սուգ էի անում: Հաճելի հաց չէի ուտում, միս և զինի չէին մտնում բերանս, և բոլորովին չէի օծում ինձ, մինչև որ երեք ամբողջ շաբաթները լրացան: Եվ առաջին ամսվա քսանչորսերորդ օրը, երբ ես մեծ գետի, այսինքն՝ Հիդդեկեկի ափին էի: Դանիել 10:1-4:

Կյուրոսի և Բելթեսասարի խորհրդանիշները ներկայացնում են վերջին օրերի որոշակի մարգարեական պատմություն: Բելթեսասարի խորհրդանիշը մեզ հայտնում է, որ ներկայացվող ժողովուրդը հարյուր քառասունչորս հազարն են, որոնք ուխտի ժողովրդի վերջին սերունդն են: Նրանք տեղադրված են Կյուրոսով ներկայացված մարգարեական պատմության մեջ, որը ներկայացնում է այն պատմությունը, որ նախորդեց 1798-ին, 1989-ին և 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, որովհետև Կյուրոսը ներկայացնում է այդ բոլոր ճանապարհանիշները: Նա նաև ներկայացնում է 2020

թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունը, և նույնիսկ Միացյալ Նահանգներում շուտով գալիք կիրականօրյա օրենքը: Դանիելի վերջին տեսիլքը մարգարեապես որտեղ է տեղադրված, որոշելու բանալին որոշվում է նրանով, թե ինչ գիտի Դանիելը:

Առաջին համարում Դանիելը (Բաղտասասարը) ըմբռնում ունի թե՛ «բանի», և թե՛ «տեսիլի» մասին: «Բանը» եբրայերեն «dabar» բառն է՝ «խոսք» նշանակությամբ, և Գաբրիելի կողմից գործածվում է՝ ներկայացնելու «chazon» տեսիլքը՝ երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա («յոթ ժամանակների») մասին: Առաջին համարի «տեսիլքը», որ Դանիելը հասկանում է, քսաներեք հարյուր տարիների «mareh» տեսիլքն է: Վերջին օրերի Աստծո ուխտի ժողովուրդը 1989 թվականին՝ վախճանի ժամանակ, չէր հասկանում «յոթ ժամանակները»: Նրանք «յոթ ժամանակները» չհասկացան մինչև 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից հետո, ուստի Դանիելը պետք է գտնվի մարգարեական բարենորոգչական շարժման ժամանակում, որը ներկայացված է Կյուրոսով 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից հետո, որովհետև Դանիելը, ներկայացնելով վերջին մարգարեական շարժումը, հասկանում է թե՛ «բանը», և թե՛ «տեսիլքը»:

Դանիելը ներկայացվում է որպես քսանմեկօրյա սգո ժամանակահատվածի մեջ գտնվող: Սգո այդ «օրերին» Դանիելը հասկացավ «բանը», և նա նաև ըմբռնում ունեցավ «տեսիլքի» վերաբերյալ: «Բանով» ներկայացված ճշմարտությունը բացահայտվեց Դանիելին սգո օրերին: Աստծո ժողովուրդը բարեփոխման գծերում ներկայացվում է որպես «սգացող»՝ ուղիղ Կեսգիշերյան Աղաղակից առաջ: Այդ սուգը ներկայացվում է Մարթայի և Մարիամի՝ Ղազարոսի համար սգալով՝ Հաղթական Մուտքից անմիջապես առաջ: Այն պատկերավորվեց միլլերական պատմության մեջ առաջին հիասթափությունից հետո եղած վիատությամբ, ինչպես արտահայտված է Երեմիայի կողմից:

Քո խոսքերը գտնվեցին, և ես կերա դրանք, և քո խոսքն ինձ համար եղավ իմ սրտի ուրախությունն ու ցնծությունը. որովհետև ես քո անունով եմ կոչված, ո՞վ Ջորությունների Տեր Աստված: Ես չնստեցի ծաղրողների ժողովում և չուրախացա, ես մենակ նստեցի քո ձեռքի պատճառով, որովհետև դու ինձ լցրել ես բարկությամբ: Ինչո՞ւ է իմ ցավը մշտական, և իմ վերքը՝ անբուժելի, որը չի ուզում բժշկվել: Մի՞ թե դու ինձ համար պիտի լինես սուտի պես և անհավատարմության ջրերի պես: Երեմիա 15:16–18.

Երեմիան չ«ուրախացավ», ինչպես Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում Սողոմի և Եգիպտոսի քաղաքացիներն էին ուրախանում երկու վկաների մահվան առիթով: «Չուրախանալ» նշանակում է սուգ անել: Բելթեշացարի սուգը նույնացնում է այն սուգը, որ կապված է երկու վկաների մահվան հետ: 2020 թվականի հուլիսի 18-ին և 2020 թվականի նոյեմբերի 3-ին ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի և երկրի գազանի հանրապետական եղջյուրների երկու վկաները սպանվեցին Սողոմի և Եգիպտոսի փողոցներում, որտեղ նաև մեր Տերը խաչվեց: Երբ մեր Տերը խաչվեց, Նրա աշակերտները սկսեցին սուգ անել: Այդ երկու վկաները Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում ներկայացված էին որպես Մովսես և Եղիա:

Սուրբ Գրքերում Քրիստոսին որպես Միքայել վերաբերող հինգ հիշատակում կա՝ երեքը Դանիելի գրքում, մեկը Հուդայի գրքում և ևս մեկը Հայտնության գրքում: Տասներորդ գլխում, որ այժմ քննության ենք առնում, Միքայելը հիշատակվում է երկու անգամ՝ տասներեքերորդ և քսանմեկերորդ համարներում, ապա կրկին տասներկուերորդ գլխի առաջին համարում: Նա նույնացվում է Հայտնության տասներկուերորդ գլխի յոթերորդ համարում: Հուդայի գրքում Միքայելը ներկայացվում է որպես Մովսեսին հարություն տվողը, իսկ Մովսեսը, ըստ Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի, այն վկաներից մեկն է, որ մեռած է ընկած փողոցում:

Ուստի կամենում եմ ձեզ հիշեցնել, թեև սա մեկ անգամ արդեն գիտեիք, որ Տերը, ժողովրդին Եգիպտոսի երկրից փրկելով, հետո կործանեց նրանց, ովքեր չհավատացին: Եվ այն հրեշտակներին, որոնք չպահեցին իրենց սկզբնական վիճակը, այլ թողեցին իրենց սեփական բնակարանը, պահել է հավիտենական կապանքներով խավարի տակ՝ մինչև մեծ օրվա դատաստանը: Ինչպես Սողոմոն ու Գոմորը և նրանց շուրջ եղած քաղաքները, որոնք նույն կերպ տրվելով պոռնկության և գնալով օտար մարմնի հետևից, դրված են որպես օրինակ՝ կրելով հավիտենական կրակի վրեժխնդրությունը: Նույնպես և սրանք՝ այս պղծաբար երազողները, ապականում են մարմինը, արհամարհում են տերությունը և հայհոյում են փառավորներին: Իսկ Միքայել հրեշտակապետը, երբ սատանայի հետ վեճի մեջ մտնելով վիճում էր Մովսեսի մարմնի մասին, չհանդգնեց նրա դեմ հայհոյալից դատապարտություն բերել, այլ ասաց. «Տերը սաստի՛ քեզ»: Հուդա 5–9:

Հուդայի գրքում, թե՛ Սողոմոնի և թե՛ Եգիպտոսի համատեքստում, որոնք ներկայացնում են այն մեծ քաղաքը, որտեղ Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում սպանվում են Մովսեսն ու Եղիան, Քրիստոսը, որ ներկայացված է Միքայելով, հարություն է տալիս Մովսեսի մարմնին: Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում Մովսեսն ու Եղիան մեռած էին եղել խորհրդանշական երեքուկես օր, և Բաղտասասարի համար սուգի օրերն ավարտվում են, երբ Միքայելը երկնքից իջնում է: Տող առ տող՝ Դանիել տասներորդ գլուխ, առաջինից չորրորդ համարները, սահմանում են սուգի այն ժամանակահատվածը, որն ավարտվում է, երբ երկու վկաները Միքայելի կողմից հարություն են առնում:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Հայրը Մովսեսին և Եղիային ընտրեց, որպեսզի լինեն Նրա պատգամաբերները դեպի Քրիստոսը, երկնքի լույսով փառավորեն Նրան և հաղորդակից լինեն Նրա հետ՝ Նրա գալիք տառապանքի վերաբերյալ, որովհետև նրանք երկրի վրա ապրել էին որպես մարդիկ. նրանք ճաշակել էին մարդկային վիշտն ու տառապանքը և կարող էին կարեկցել Հիսուսի փորձությանը՝ Նրա երկրային կյանքի մեջ: Եղիան, Իսրայելին ուղղված իր մարգարեական դիրքով, ներկայացրել էր Քրիստոսին, և նրա գործը, որոշ չափով, նման էր Փրկչի գործին: Իսկ Մովսեսը, որպես Իսրայելի առաջնորդ, կանգնել էր Քրիստոսի տեղում՝ հաղորդակցվելով Նրա հետ և հետևելով Նրա հրահանգներին. ուստի, Աստծո գահի շուրջ հավաքված բոլոր բազմությունների միջից, հենց այս երկուսն էին ամենապատշաճը՝ ծառայելու Աստծո Որդուն:»

«Երբ Մովսեսը, Իսրայելի որդիների անհավատությունից բորբոքված, բարկությամբ զարկեց վեմին և նրանց տվեց այն ջուրը, որի համար նրանք աղաղակում էին, նա փառքը վերագրեց իրեն. որովհետև նրա միտքն այնքան էր կլանված Իսրայելի ապերախտությամբ և կամակորությամբ, որ չկարողացավ Աստծուն պատիվ տալ և մեծարել Նրա անունը՝ կատարելով այն գործը, որ Նա պատվիրել էր իրեն անել: Ամենակարողի ծրագիրն էր Իսրայելի որդիներին հաճախ մտցնել նեղ դրությունների մեջ և ապա, նրանց մեծ կարիքի պահին, Իր գործությամբ փրկել նրանց, որպեսզի նրանք ճանաչեին Իր հատուկ խնամքը իրենց հանդեպ և փառավորեին Նրա անունը: Սակայն Մովսեսը, տեղի տալով իր սրտի բնական մղումներին, իրեն վերագրեց այն պատիվը, որ Աստծուն էր պատկանում, ընկավ սատանայի իշխանության տակ և նրան արգելվեց մտնել խոստացված երկիրը: Եթե Մովսեսը մնար հաստատուն, Տերը նրան կմտցներ խոստացված երկիրը, և ապա նրան երկինք կվերափոխեր՝ առանց մահ տեսնելու»:

«Ինչպես որ եղավ, Մովսեսը անցավ մահվան միջով, բայց Աստծո Որդին երկնքից իջավ և հարություն տվեց նրան, նախքան նրա մարմինը ապականություն տեսնել: Թեպետ Սատանան վիճում էր Միքայելի հետ Մովսեսի մարմնի համար և այն իր օրինական ավարն էր համարում, նա չկարողացավ հաղթել Աստծո Որդուն, և Մովսեսը՝ հարուցյալ և փառավորված մարմնով, տարվեց Երկնքի ատյանները և այժմ այն երկուսից պատվավորը մեկն էր, որոնց Հայրը հանձնարարել էր սպասավորել Իր Որդուն»:

«Քնով այդչափ հաղթահարվելուն իրենց թույլ տալով՝ աշակերտները կորցրել էին երկնային պատգամաբերների և փառավորված Փրկչի միջև տեղի ունեցած խոսակցությունը: Բայց երբ նրանք հանկարծ արթնանում են խոր քնից և տեսնում իրենց առաջ բացված վեհափառ տեսիլքը, լցվում են հիացմունքով և երկյուղածությամբ: Երբ նրանք նայում են իրենց սիրելի Վարդապետի շողարձակ կերպարին, հարկադրված են իրենց աչքերը ծածկել ձեռքերով, քանի որ այլ կերպ ի վիճակի չեն տանել այն անպատմելի փառքը, որ պատում է Նրա անձը և արեգակի շողերի պես լույսի ճառագայթներ է արձակում: Կարճ ժամանակի ընթացքում աշակերտները տեսնում են իրենց Տիրոջը՝ իրենց աչքերի առաջ փառավորված ու բարձրացված, և պատիվ տրված այն շողարձակ էակների կողմից, որոնց նրանք ճանաչում են որպես Աստծու ընտրյալներ»:

Մարգարեության Հոգին, հատոր 2, 329, 330: